

C.S. LEWIS
DE KRONIEKEN
VAN
NARNIA

4

Prins Caspian

INHOUD

1 – Het eiland	7
2 – De oude schatkamer	15
3 – Een roodharige dwerg	25
4 – Over prins Caspian	33
5 – Over de bergtocht van prins Caspian	43
6 – De verborgen bewoners	55
7 – Oud-Narnia in gevaar	63
8 – Weg van het eiland	73
9 – Zag Lucy wat ze zag?	85
10 – De leeuw is terug	97
11 – De leeuw brult	109
12 – Magie en wraak	119

13 – De koning der koningen in actie	131
14 – Een drukte van belang	141
15 – Aslan maakt een deur in de lucht	153

HOOFDSTUK 1

Het eiland

Er waren eens vier kinderen: Pieter, Suze, Edmond en Lucy Pevensie. In het boek *De wereld achter de kastdeur* beleefden ze al eens een wonderbaarlijk avontuur. Ze deden de deur van een kast open en kwamen terecht in een andere wereld. Daar werden ze koningen en koninginnen van het land Narnia. In het kasteel Cair Paravel regeerden ze lange jaren voordat ze tijdens een jacht de kastdeur terugvonden en plotseling terug waren in Engeland. Het wonderlijkste was dat ze hoogstens een paar minuten in die toverkast waren gebleven. Niemand had gemerkt dat ze waren weg geweest. Ze vertelden het alleen aan de wijze oude professor, de eigenaar van het huis waarin de toverkast stond, en aan niemand anders.

Dat was allemaal een jaar geleden gebeurd. Vandaag gingen ze weer van huis. Nu zaten ze vroeg in de ochtend op een bijna leeg plattelandstation met koffers en tassen om zich heen op weg naar kostschool. Ze waren vanuit Londen samen naar dit station gereisd, waar zowel de jongens als de meisjes moesten overstappen. De trein voor de meisjes werd het eerst verwacht, die voor de jongens wat later. Alle vier zagen

ze op tegen het afscheid, vooral Lucy was onder de indruk: zij ging dit jaar voor het eerst naar kostschool. Ze zei niet veel, maar ineens gaf ze een gil alsof ze door een wesp was gestoken.

‘Is er iets, Luus?’ vroeg Edmond. ‘Ben je... Hé! Ho!’

‘Wat hebben jullie in vredesna—’ begon Pieter, maar hij onderbrak zichzelf met: ‘Suze, laat los, trek niet zo aan me!’

‘Dat doe ik helemaal niet!’ riep Suze, ‘Iemand trekt juist aan mij. Hou op, zeg! Laat los!’ Allemaal waren ze spierwit geworden.

‘Ik voelde zoiets ook al,’ zei Edmond. ‘Net of ik zou worden meegeleurd. Doodeng en... O, nee! Het begint weer...’

‘Bij mij ook,’ riep Lucy. ‘Help me! Ik hou het niet.’

‘Gauw!’ schreeuwde Edmond. ‘Pak elkaars hand vast. En niet loslaten. Dit is magie, ik voel het!’

‘Ja,’ riep Suze. ‘Blijf vasthouden. O, ik wou maar dat dit... O!’

Weg waren de bagage, het perron, het station. De vier kinderen, zich nog steeds vastklemmend aan elkaars hand, stonden hijgend tussen bomen en struiken die zo dicht op elkaar groeiden, dat er tussen de takken en twijgen haast geen plaats was om te bewegen.

‘O, Pieter!’ riep Lucy uit. ‘Zouden we weer in Narnia kunnen zijn?’

‘Of ergens anders,’ zei Pieter. ‘Niet te zien tussen deze bomen. Laten we proberen hier tussenuit te komen – als er tenminste nog iets anders is dan dit.’

Met veel moeite en vol schrammen kwamen ze het struikgewas uit. Daar volgde een ontdekking. Eerst werd het bos al veel dunner en dus lichter, en nog een paar stappen verder stonden ze aan... een strand. De zee gleed in zulke lichte rimpelingen over het zand dat er nauwelijks geluid was. Geen land in zicht, geen wolkje aan de lucht. Het zou, aan de hoogte van de zon te zien, ongeveer tien uur in de ochtend moeten zijn en de zee was azuurblauw. Ze roken de zilte geur om zich heen.

‘Ha!’ zei Pieter. ‘Lekker hier.’ Ze hadden hun schoenen en kousen al uit en waadden door het koele water.

‘Heel wat beter dan in een benauwde trein af te stomen op Latijn en Frans en algebra,’ zei Edmond.

‘Maar,’ zei Suze na een tijdje spetteren en krabben bekijken. ‘We moeten wel plannen maken, lijkt me. Om straks iets te kunnen eten.’

‘Mama gaf ons toch brood mee voor onderweg,’ zei Edmond. ‘Ja, hier. In mijn rugzak.’

‘Ik heb niets bij me,’ zei Lucy. ‘Van mij ligt alles op dat perron.’

‘Van mij ook,’ zei Suze.

‘Ik heb het brood in mijn jas, daar op het strand,’ zei Pieter. ‘Twee lunchpakketjes voor vier man. Dat is minder leuk.’

‘Eigenlijk,’ zei Lucy, ‘heb ik meer dorst dan honger.’ Dat hadden de andere drie ook, niet zo gek na al dat heen en weer rennen door het zoute water in die hete zon.

‘We lijken wel schipbreukelingen,’ vond Edmond. ‘In boeken vinden ze op het verlaten eiland altijd bronnen met fris, helder water. We moeten ook maar zoiets gaan zoeken.’

‘En dan weer terug door al dat struikgewas?’ vroeg Suze.

‘Dat niet,’ zei Pieter. ‘Als er ergens beekjes zijn, stromen die altijd naar zee, dus als we langs het strand lopen vinden we ze vanzelf.’

Ze liepen terug naar het strand, eerst over het gladde, natte gedeelte en toen weer door het rulle, korrelige zand dat tussen hun tenen bleef zitten. Ze trokken hun schoenen maar weer aan. Lucy en Edmond wilden ze op hun zoektocht naar water zolang laten liggen, maar Suze vond dat te gek voor woorden. ‘Dan vinden we ze misschien nooit meer terug,’ zei ze. ‘En we zullen ze nog nodig hebben als we hier vannacht nog steeds zijn.’

Ze kleedden zich aan en liepen verder met de zee aan hun linkerkant

en het bos rechts. Af en toe hoorden ze een meeuw, verder was het stil. Het bos was zo dicht dat ze er niet in, maar tegenaan keken en er bewoog niets, geen vogel, geen insect.

Schelpen, wier en anemonen, krabbetjes in een poel, allemaal prachtig, maar je krijgt er gauw genoeg van als je dorst hebt. En na hun voetbad in het koele water kregen de kinderen nu weer branderige en vermoeide voeten. Suze en Lucy sleepten hun regenjas mee. Edmond had die van hem op de bank op het station laten liggen; hij en Pieter droegen om de beurt Pieters overjas.

De kust boog naar rechts en waar een puntig uitsteeksel in zee stak, moesten ze over een richel in de rotsen klauteren. Met hun rug naar waar ze uit het bos waren gekomen, liepen ze door. Nu zagen ze aan de andere kant van het water een andere kust, net zo dichtbegroeid als waar ze langs trokken.

‘Zou dat een eiland zijn of hoort het hierbij?’ vroeg Lucy.

‘Geen idee,’ zei Pieter alleen. Het leek of die andere kust steeds dichterbij hun kust lag, en ze begonnen echt te geloven dat de twee delen verbonden zouden zijn, maar nee. Ze klommen weer over een paar rotsen en hadden van bovenaf rondom uitzicht op zee.

‘O, pech!’ zei Edmond. ‘Daar kunnen we niet eens komen. Wij zitten op een eiland!’

En een klein eiland! Ze hadden al meer dan de helft van de hele omtrek gelopen. Alleen waar ze stonden was een korte, smalle zeestraat, zo’n dertig meter breed met land erachter, verder waren ze omringd door open zee.

‘Kijk daar!’ zei Lucy. ‘Wat is dat?’ Ze wees naar een lang, smal, zilverig slangachtig iets wat over het strand kronkelde.

‘Een stroom! Een beekje!’ riepen de anderen, en hoe moe ze ook waren, ze haastten zich van de rotsen af naar dat kabbelende frisse

water. Ze wisten uit ervaring dat het water wat verder van zee beter te drinken zou zijn en renden tot waar de beek uit het bos kwam. De bomen stonden daar ook dicht op elkaar, maar de beek had een diepe bedding uitgeslepen tussen hoge, bemoste oevers en al bukkend kwamen ze steeds hoger door een tunnel van bladeren. Ze lieten zich op hun knieën vallen bij de eerste diepe poel en dronken met grote teugen, waarna ze hun verhitte gezicht en hun armen in het water dompelden.

‘Zo,’ zei Edmond. ‘En nu dan maar de broodjes?’

‘Kunnen we die niet beter bewaren?’ vroeg Suze. ‘We hebben ze later misschien harder nodig dan nu.’

‘Het zou fijn zijn,’ zei Lucy met een zucht, ‘als we, nu we gedronken hebben, net zo weinig aan hóngers dachten als toen we zo’n dórst hadden.’

‘Maar waarom nu niet die broodjes,’ drong Edmond aan. ‘Als we ze bewaren, bederven ze misschien. Het is hier veel warmer dan in Engeland en we hebben er al uren mee rondgesjouwd.’

Ook weer waar. Ze wikkelden ze uit de twee pakketjes en verdeelden ze. Niemand had er echt genoeg aan, maar iets was beter dan niets. Ze overlegden wat ze zouden doen voor hun volgende maal. Lucy wilde terug naar zee om garnalen te vangen, maar iemand wees haar erop dat ze geen net hadden. Edmond bedacht dat ze meeuweneieren konden zoeken op de rotsen, maar ze hadden eigenlijk nergens eieren zien liggen en er was ook niets om ze te koken of te bakken. Pieter dacht bij zichzelf dat ze nog wel eens blij zouden kunnen zijn als ze ráúwe eieren konden eten, maar dat hield hij voor zich. Suze zei dat het jammer was dat ze het brood meteen al hadden opgegeten.

Bijna kwam er ruzie van, maar Edmond zei: ‘We kunnen één ding doen. Iets zoeken in het bos. Kluizenaars en ridders vonden altijd wel eetbare wortels en bessen en weet ik veel in de bossen.’

‘Wat voor wortels?’ vroeg Suze.

‘Van bomen, denk ik,’ zei Lucy.

‘Goed, het bos in,’ zei Pieter. ‘Ed heeft gelijk. We moeten iets doen. Het is daar trouwens beter dan in die hete zon.’

Ze stonden op en volgden de beek. Het was zwaar en vermoeiend: ze moesten onder takken door kruipen, over boomstammen heen klimmen en zich door dichte massa’s rododendrons heen worstelen. Ze scheurden hun kleren, maakten hun schoenen kletsnat in de stroom, maar nergens, nergens was iets anders te horen dan het murmelen van water en het lawaai dat ze zelf maakten. Ze begonnen net uitgeput te raken, toen ze een zoete geur roken en iets met een heldere kleur bespeurden aan de overkant van de beek.

‘Hé!’ riep Lucy uit. ‘Is dat niet een appelboom?’

Het wás een appelboom! Hijgend klommen ze tegen de steile oever op, wrongen zich door braambosjes heen en bleven puffend bij de stam van een oude boom staan die zwaar beladen was met dikke goudgele appels, zo stevig en sappig als maar kon.

‘En dit is niet eens de enige appelboom,’ zei Edmond met zijn mond vol. ‘Kijk daar! En daar!’

‘O! Wel twintig,’ riep Suze. Ze gooide het klokhuis van haar eerste appel weg en begon aan de volgende. ‘Hier moet een boomgaard geweest zijn – maar heel lang geleden, voordat het bos zo verwilderde.’

‘Dan is dit eiland ooit bewoond geweest,’ zei Pieter.

‘En wat is dat?’ Lucy wees naar iets opzij.

‘Een muur!’ riep Pieter. ‘Een stenen muur.’ Ze baanden zich een weg tussen de zwaar beladen takken door en bekeken de muur. Hij was oud en vervallen, hier en daar ingestort en dicht begroeid met mos en onkruid, maar hoger dan de meeste bomen. En wat dichterbij vonden ze een grote boogvormige opening waarin ooit een poort moest heb-

ben gezeten, maar waarin nu breeduit een enorme appelboom stond. Ze braken wat takken af om erlangs te kunnen en stonden knipperend met hun ogen tegen het felle licht plotseling in een grote open, volledig ommuurde ruimte. Hier stonden geen appelbomen, alleen gras en madeliefjes en met klimop begroeide grijze muren.

Het was een lichte, verborgen, rustige plek, tamelijk triest eigenlijk; en alle vier liepen ze naar het midden, blij dat ze hun rug weer eens konden strekken en met hun armen en benen nergens tegenaan liepen.

HOOFDSTUK 2

De oude schatkamer

‘Het kan geen tuin geweest zijn,’ zei Suze. ‘Het was een kasteel, met dit hier als binnenplaats.’

‘Nu zie ik het ook,’ zei Pieter. ‘Ja. En dat zijn resten van een toren. En daar heb je sporen van trappen die omhoog gingen naar de bovenkant van de muur. En kijk die andere trap eens – ik bedoel die statige, brede treden. Daar was vast de ingang naar de ontvangsthal, de troonzaal.’

‘Eeuwen geleden dan,’ zei Edmond.

‘Eeuwen geleden, ja,’ zei Pieter. ‘Wisten we maar wat voor mensen er in dit kasteel hebben gewoond en hoelang geleden!’

‘Ik krijg hier een... raar gevoel van,’ zei Lucy.

‘Ja, Luus?’ Pieter keek haar aan. ‘Ik ook. Dit is wel het raarste van wat er vandaag is gebeurd, en het was al behoorlijk raar. Waar zijn we en wat moeten we hier?’

Ze staken de binnenplaats over en kwamen door de andere ingang in wat ooit de grote hal was geweest. Die zag er niet veel beter uit dan de binnenplaats: het dak ontbrak en ze liepen ook hier over gras en madeliefjes. Alleen was het er kleiner en smaller en de muren waren

hoger. Aan het eind van de ruimte zagen ze een verhoging, ongeveer een meter boven de vloer.

‘Zou dit wel een zaal geweest zijn?’ vroeg Suze. ‘Wat is dat dan voor een terras?’

‘Zie je het niet?’ riep Pieter vreemd opgewonden. ‘Ben je blind? Dat is het podium waar de Koningstafel stond, waaraan de vorsten en de edelen zaten. Weet je niet meer dat we zelf ooit koningen en koninginnen waren en op zo’n podium zaten in onze grote hal of troonzaal?’

‘In ons kasteel Cair Paravel,’ vulde Suze dromerig aan. ‘Aan zee bij de mond van de grote rivier van Narnia. Hoe zou ik dat kunnen vergeten?’

‘Het komt allemaal terug!’ zei Lucy. ‘We kunnen haast doen alsof we weer in Cair Paravel zijn. Deze hal lijkt erg op onze eigen grote hal waarin we zoveel feesten hielden.’

‘Maar zonder gedekte tafels!’ zei Edmond. ‘Zeg, het wordt laat, kijk maar hoelang de schaduwen al zijn. En het is niet meer zo warm ook.’

‘Nee, we hebben een kampvuur nodig als we hier vannacht willen blijven,’ zei Pieter. ‘Ik heb lucifers. Laten we brandhout gaan zoeken.’ Dat was iets wat ergens op sloeg, en ze waren er een tijdje zoet mee. In de boomgaard was niets te vinden. Ze zochten aan de andere kant van het kasteel, kwamen via een zijdeur in de hal door een wirwar van brokken steen, hobbels en bobbel, waar allerlei vertrekken en gangen, brede en smallere, hadden kunnen zijn. Alles was overwoekerd met brandnetels en wilde rozen. Wat verderop zagen ze een wijd gat in de kasteelmuur, met erachter een oud bos met tussen de donkere, brede bomen meer dan genoeg dode takken, rottend hout, dorre bladeren en dennenappels. Ze liepen heen en weer tot er een flinke hoop op de verhoging in de hal lag. Bij hun vijfde zoektocht stuitte ze ook, iets buiten de hal, op een waterput die helder en diep bleek te zijn. Toen ze het onkruid, waarachter hij bijna schuilging, wegtrokken, vonden ze

overblijfselen van een stenen looprand eromheen.

De meisjes plukten nog wat appels en de jongens bouwden het kampvuur op in een hoek tussen twee muren, dat leek hun de gezelligste en warmste plek.

Het viel nog niet mee de fik erin te krijgen en ze gebruikten heel wat lucifers, maar uiteindelijk zaten ze met hun rug tegen de muur in het vuur te staren, terwijl ze probeerden appels te poffen aan stokken, die jammer genoeg zonder suiker smaakten naar niks. Daarbij waren ze of te heet om aan te pakken of te veel afgekoeld om de moeite waard te zijn. Rauw bleek het beste.

‘Dat eten op school is zo slecht nog niet,’ zei Edmond. ‘Ik zou op het moment niks tegen zo’n dikke plak brood met margarine hebben.’ Maar niemand had echt zin om terug te gaan richting kostschool: het avontuur lonkte!

Na de laatste appel haalde Suze nog wat te drinken bij de put. Toen ze terugkwam, had ze iets in haar hand. ‘Kijk nou,’ zei ze met verstikte stem, ‘dit vond ik bij de put.’ Ze gaf het aan Pieter en ging zitten. De anderen vonden dat ze klonk alsof ze zou gaan huilen. Edmond en Lucy bogen zich ver naar voren om te zien wat Pieter vasthield – iets kleins, iets glimmends.

‘Wat zullen we... Hoe kan dit?’ zei Pieter, ook al met een vreemde stem. Hij gaf het door. En toen zagen de andere twee ook wat het was: een stuk van een oud schaakspel, een ridder te paard. Niet groot, maar van puur goud en veel zwaarder dus dan een gewoon schaakstuk. De ogen van het paardje bestonden uit robijntjes – of eigenlijk had het nog maar één oog, het andere was er niet meer.

‘Maar dat,’ begon Lucy, ‘dat is precies zo’n stuk als waarmee we schaak speelden toen we nog koningen en koninginnen waren in Cair Paravel.’

‘Toe nou, Luus!’ zei Pieter met een heel andere stem.

‘Ik kan er niks aan doen,’ zei Suze. ‘Het overweldigde me... o, die fantastische tijd. Ik herinner me nog dat ik ermee speelde tegen faunen en aardige reuzen, met de zeewezens zingend vanuit zee en... en mijn prachtige rijpaard en... en...’

‘Kom op!’ zei Pieter streng. ‘Het wordt tijd dat we onze hersens gebruiken.’

‘Waarvoor?’ vroeg Edmond.

‘Heeft dan niemand van jullie nog geraden waar we hier zijn?’ vroeg Pieter.

‘Ga door, ga door!’ riep Lucy. ‘Ik voel allang dat er iets is met deze plek.’

‘Brand los, Pieter!’ zei Edmond. ‘Vertel!’

‘We zijn hier echt in de ruïnes van Cair Paravel,’ zei Pieter.

‘Ja, maar hé,’ zei Edmond. ‘Wacht es even. Hoe kom je daar nou bij? Dit hier is al eeuwen een ruïne. En al die enorme bomen tot aan de poort toe dan? En kijk naar de stenen zelf. Iedereen kan toch zien dat hier al honderden jaren niet meer is gewoond.’

‘Ik weet het,’ zei Pieter. ‘Dat is ook het probleem. Maar daar kom ik later nog op. Ik ga eerst de opvallende punten stuk voor stuk na. Punt één: deze hal heeft precies dezelfde vorm en is even groot als de troonzaal in Cair Paravel. Denk er een dak op, denk kleurige vloertegels op de grond in plaats van gras, denk tapijten aan de muren en je hebt onze koninklijke feestzaal.’

Geen reactie.

‘Punt twee,’ zei Pieter. ‘De put bij de kasteelmuur is exact waar die van ons was, iets ten zuiden van de grote hal, en hij heeft dezelfde grootte en vorm.’

Weer geen reactie.

‘Punt drie,’ ging Pieter door. ‘Suze heeft een van onze oude schaakridders gevonden – of iets wat er als twee druppels water op lijkt.’

Nog steeds geen reactie.

‘Punt vier. Weten jullie niet meer – het was de dag voordat de ambassadeurs van de koning van Calormen kwamen – denk na! Weten jullie niet meer dat we toen voor de noordelijke poort van Cair Paravel zelf die boomgaard hebben geplant? De grootste van alle boomnimfen, Pomona zelf, was erbij om er magische spreuken over uit te spreken. Ach, en die buitengewoon sympathieke dieren, de mollen, deden het eigenlijke graafwerk. Het kan toch niet waar zijn dat jullie die grappige oude Leliepootje zijn vergeten, de oppermol, die maar steeds leunend op zijn spa herhaalde: “Geloof mij nou maar, majesteit, u zult nog eens blij zijn met deze fruitbomen.” En verdraaid nog aan toe, hij heeft nog gelijk gekregen ook!’

‘Ik weet het nog! Ik weet het nog!’ riep Lucy opgetogen.

‘Ja, maar Pieter,’ zei Edmond. ‘Dit slaat nergens op. Punt één: we hebben die boomgaard niet pal tegen de poort geplant. Zo gek waren we niet.’

‘Nee, natuurlijk niet,’ zei Pieter. ‘Maar in de loop van de tijd dijde alles uit.’

‘Punt twee,’ zei Edmond. ‘Cair Paravel lag niet op een eiland!’

‘Ja, daar zat ik ook mee. Maar het lag op een schiéreiland, al bijna een eiland. Er zou na onze tijd een eiland van gemaakt kunnen zijn, toch? Iemand heeft een kanaal gegraven.’

‘Hé, hé, wacht nou es even!’ riep Edmond. ‘Je hebt het over *na onze tijd*. Maar het is pas een jaar geleden dat we terug kwamen uit Narnia. Je doet of er in één jaar kastelen in puin vallen en woeste oerwouden opschieten en dat de boompjes die we zelf hebben geplant die dikke, grote, oude appelbomen zijn en zo. Maar dat is onmogelijk.’

‘Nog iets anders,’ zei Lucy. ‘Als dit Cair Paravel is, moet er een deur zijn aan het eind van het podium. We zouden er ongeveer tegenaan moeten zitten. Die deur naar de schatkamer beneden.’

‘Ik ben bang dat daar geen deur is,’ zei Pieter. Hij stond op en keek naar de met klimop bedekte muur.

‘Dat zien we gauw genoeg,’ zei Edmond. Hij greep een van de stokken uit de hoop brandhout en sloeg tegen de klimop. *Tik-tik-tik* deed de stok op de stenen muur en iets verder *tik-tik-tik* en nog iets verder *boem-boem-boem*, een hol geluid.

‘Hout!’ zei Edmond.

‘Die klimop moet weg!’ zei Pieter.

‘Wacht nog even, toe!’ zei Suze. ‘Dat kan morgen toch. Als we hier moeten slapen, heb ik liever geen open deur achter mijn rug. En het wordt donker.’

‘Hè, Suze! Wat zeg je nou?’ zei Lucy verwijtend. Maar de jongens waren veel te opgewonden om naar Suze te luisteren. Ze vielen op de klimop aan met hun handen en met Pieters zakmes, tot dat brak, en toen gebruikten ze dat van Edmond. Al gauw lag er waar ze hadden gezeten overal klimop, maar de deur kwam in zicht.

‘Op slot natuurlijk,’ zuchtte Pieter.

‘Ja, maar dat hout is verrot,’ zei Edmond. ‘We breken hem zo aan stukken, prima voor op het vuur.’

Het duurde langer dan ze hadden verwacht. De grote hal was stikdonker en de eerste sterren flikkerden boven hun hoofd voor ze er klaar mee waren. Suze was niet de enige die een rilling kreeg toen de jongens vanaf een hoop versplinterd hout hun handen schoonveegden en neerkeken in de ijskoude, donkere diepte.

‘Nu nog een toorts,’ zei Pieter.

‘O, waar is het goed voor?’ riep Suze. ‘Edmond zei net nog...’

‘Nu niet meer,’ onderbrak Edmond. ‘Ik begrijp het misschien niet, maar dat kan wachten. Jij wil toch ook naar beneden, Pieter?’

‘We moeten wel,’ zei Pieter. ‘Kom op, Suze. Het slaat nergens op zo kinderachtig te doen nu we terug zijn in Narnia. Je bent koningin hier! En trouwens, wie kan er nu nog slapen met zoiets spannends om over na te denken.’

Ze probeerden lange stokken te gebruiken als toortsen, maar die doofden steeds uit hoe je ze ook vasthield. Dus gebruikten ze toch maar de zaklantaarn van Edmond. Gelukkig had hij hem pas een week, de batterij was nog nieuw. Hij ging voorop om bij te lichten. Achter hem kwamen Lucy, Suze en als laatste Pieter.

‘Hier is het begin van de trap,’ zei Edmond.

‘Tel de treden!’ zei Pieter.

‘Een, twee, drie,’ telde Edmond hardop terwijl hij voorzichtig afdaalde, ‘vijftien, zestien. En hier sta ik beneden,’ riep hij omhoog.

‘Dan moet dit Cair Paravel zijn,’ zei Lucy. ‘Daar waren het zestien treden.’ Niemand zei meer iets tot ze op een kluitje beneden stonden. Daar liet Edmond zijn zaklantaarn rond schijnen.

‘O!’ riepen ze allemaal. Want nu wisten ze pas echt zeker dat dit de oude schatkamer was van Cair Paravel, het kasteel waar ze eens hadden geregeerd als koningen en koninginnen van Narnia. Daar was het middenpad met aan elke kant de schitterendste harnassen, alsof ridders de schatten beschermden. Tussen de harnassen en aan beide zijmuren waren stellages met planken vol juwelen: armbanden, halssnoeren, ringen, gouden drinkbekers en borden, broches en kronen, gouden kettingen en hopen losse edelstenen – die nog moesten worden gezet – alsof het knikkers waren: diamanten, robijnen, karbonkels, smaragden, topazen, amethisten...

Onder de planken stonden nog eikenhouten kisten versterkt met

ijzeren banden en zorgvuldig vergrendeld.

Het was bitter koud in de kelder en zo stil dat ze zichzelf hoorden ademen. Het stof lag in zulke dikke lagen over de schatten dat ze zonder voorkennis niet als schatten te herkennen waren geweest.

Er was iets treurigs en beangstigends aan de schatkamer, die zo vreselijk lang geleden in de steek was gelaten. Ze konden even niet praten. Toen begonnen ze rond te lopen en dingen op te pakken om te bekijken. Het was of ze oude vrienden terugzagen. Als je erbij was geweest, had je uitroepen kunnen horen als:

‘O, onze kroningsringen, weten jullie nog dat we ze omkrepen?’

‘Hé, daar ligt die broche. Ik dacht toen dat ik hem kwijt was!’

‘Had je dit harnas niet aan bij het grote toernooi op de Eenzame Eilanden?’

‘O, weet je nog van de dwerg die deze ketting voor me heeft gemaakt?’

‘Jij dronk het liefst uit deze beker, kijk!’

‘Weet je nog?’

‘Ach, weet je nog wel?’

Zo ging het door tot Edmond zei: ‘Hé, we moeten de batterij niet in een keer leegmaken. Wie weet hoe vaak we hem nog nodig hebben. Laten we meenemen wat nodig is en teruggaan.’

‘De cadeautjes moeten nu maar eens mee,’ zei Pieter. Hij, Suze en Lucy hadden met kerst in Narnia presentjes gekregen die meer waard waren dan het hele koninkrijk. Edmond was er toen niet bij, dus die had niets. (Zijn eigen schuld, lees maar in *De wereld achter de kastdeur!*)

Ze gaven Pieter gelijk en liepen het middenpad af tot aan de muur van de schatkamer. Daar hingen hun eigendommen. Het kleinste was van Lucy, een miniflesje (maar wel van diamant) nog meer dan halfvol vuurbloemensap – daarmee kon elke wond en iedere ziekte worden

genezen. Plechtig nam Lucy het in haar hand, blij dat ze het weer bij zich kon dragen zoals de eerste keer in Narnia, en ook de kleine dolk die ze erbij had gekregen.

Van Suze hingen er alleen de boog en de pijlenkoker vol gepluimde pijlen.

‘O, Suze!’ riep Lucy. ‘Waar is de hoorn?’

Suze dacht diep na. ‘Ah, dat is waar ook,’ zei ze. ‘Ik had hem mee bij de jacht op het witte hert. Hij moet gevallen zijn toen we door die dichte bossen terugkwamen in de andere wereld – Engeland bedoel ik.’

Edmond float. Een zwaar verlies. De magische hoorn zorgde voor hulp in nood waar en wanneer je er ook op blies. ‘Die hadden we hier goed kunnen gebruiken,’ zei hij.

‘In elk geval heb ik de boog,’ zei Suze en ze tilde hem van de wand.

‘Is de pees niet vergaan?’ vroeg Pieter. Maar of er nu toverkracht in de lucht zat of iets anders, de boog was niet verouderd. Boogschieten en zwemmen waren de favoriete sporten van Suze en ze was er goed in. In een oogwenk had ze de boog gespannen. Met duim en wijsvinger trok ze even aan de pees. En de pees zong als een zwaluw, waardoor de hele ruimte leek te trillen. Een geluidje dat herinneringen aan de oude tijden in Narnia terugbracht, meer dan alle andere dingen die er die dag gebeurd waren. Alle veldslagen en jachtpartijen en feesten stonden weer in hun geheugen gegrift. En Suze hing de boog en de koker om haar schouder.

Als laatste pakte Pieter zijn schild met de grote rode leeuw erop en het koninklijke zwaard. Hij blies ertegenaan, tikte ze tegen de vloer om het stof eraf te krijgen en hing het schild om zijn arm en het zwaard aan zijn zij; hij was bang geweest dat het misschien vastgeroest zat in de schede. Maar niets was minder waar. Hij trok het met één snelle beweging omhoog, glanzend in het licht van de zaklantaarn.

‘Mijn zwaard Rhindon,’ zei hij, ‘waarmee ik de wolf heb gedood.’ Zijn stem klonk dieper en de anderen voelden dat hij op dat ogenblik weer Pieter, de koning der koningen, was. Maar na een korte pauze herinnerde iedereen zich dat ze zuinig moesten zijn met de batterij. Ze klommen de zestien traptreden op, stookten een behaaglijk vuurtje en kropen dicht tegen elkaar in de warme gloed. Ondanks de harde, ongemakkelijke grond vielen ze meteen in slaap.

DE KRONIEKEN VAN NARNIA

Vertaald door Imme Dros

Pieter, Suze, Edmond en Lucy staan op het punt om op de trein te stappen als er iets vreemds gebeurt: het treinstation waar ze stonden verdwijnt en plotseling zijn ze weer terug in het magische land Narnia. Maar er is iets helemaal mis. Hun prachtige kasteel is een ruïne en het land ligt er stil en verlaten bij. De dwerg Trumpkin vertelt hun het treurige verhaal van de burgeroorlog en de slechte koning Miraz, die de sprekende dieren onderdrukt. Prins Caspian wil de troon veroveren en de vrede terugbrengen naar Narnia, maar dat kan hij niet zonder Pieter, Suze, Edmond en Lucy. Lukt het de kinderen om Narnia opnieuw van de ondergang te redden?

LEES *De Kronieken van Narnia* IN EEN SPRANKELENDE,
NIEUWE VERTALING VAN IMME DROS.

Prins Caspian IS HET VIERDE DEEL IN DE REEKS EN EEN
VERVOLG OP *De wereld achter de kastdeur*.

NUR 283
ISBN 978-90-266-2365-3

9 789026 623653 >

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT